

ANDRZEJ MICHALSKI, WALDEMAR OLSZEWSKI, WOJCIECH ROWIŃSKI

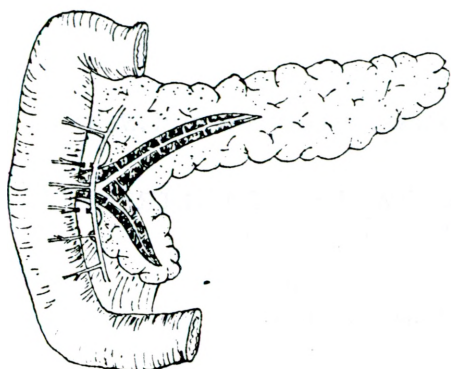
SPOSÓB WYTWARZANIA DŁUGOTRWALEJ ZEWNĘTRZNEJ PRZETOKI TRZUSTKOWEJ U PSA

Z Zakładu Chirurgii Doświadczalnej PAN
Kierownik: prof. dr J. Nielubowicz

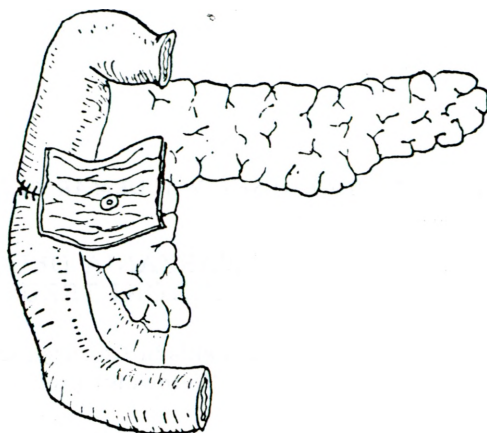
W prowadzonych przez nas badaniach patogenezy ostrej martwicy trzustki powstała konieczność uzyskania dużej ilości jałowego soku trzustkowego od tego samego psa. Opisane w piśmiennictwie metody wytwarzania przetoki trzustkowej (1, 2) okazały się dla tych celów mało skuteczne. Najlepsza i najczęściej używana metoda Pawłowa zawodzi niejednokrotnie. Wobec powyższego opracowaliśmy własny sposób wytwarzania zewnętrznej przetoki trzustkowej, która pozwala na otrzymywanie 200—600 ml soku dziennie przez kilka tygodni, bez nadmiernego wyniszczenia psa. Jest to modyfikacja sposobu Pawłowa. Opracowując sposób wytwarzania przetoki braliśmy pod uwagę, że otrzymywany sok trzustkowy mógł stykać się ze śluzówką dwunastnicy i ulegać aktywacji pod wpływem enterokinazy (2). Zapobiegaliśmy temu cewnikując przewód trzustkowy, dzięki czemu sok spływał do naczynia bez zetknięcia z błoną śluzową dwunastnicy.

WYKONANIE ZABIEGU

W uśpieniu eunarkonem, otwierano jamę brzuszną cięciem od wyrostka mieczykowatego do pępka. Wyłaniano dwunastnicę wraz z trzustką. Odnajdywano miejsce ujścia przewodu trzustkowego większego (*d. Santorinus*) do dwunastnicy. Znajdowało się ono zazwyczaj w okolicy drugiej „arkady naczyniowej” licząc od miejsca, w którym wyrostek hakowy trzustki przechodzi w głowę i łączy się z dwunastnicą (ryc. 1). Następnie na odcinku 0,5 cm w obydwu kierunkach odpreparowywano trzustkę od dwunastnicy w odległości 1 cm od miejsca ujścia przewodu. Uzyskiwano w ten sposób między dwunastnicą a trzustką dwa „okienka” tj. przestrzenie, w których odpreparowano trzustkę od ściany dwunastnicy (ryc. 1), między którymi znajdował się 2 cm odcinek dwunastnicy z ujściem przewodu trzustkowego. W tym obszarze w samym środku pozostawało jedno nie przecięte naczynie, które zapewniało dobre unaczynienie okolicy ujścia przewodu trzustkowego do dwunastnicy. Opisany odcinek odcinano od reszty dwunastnicy i wyprowadzano na zewnątrz przez otwór w powłokach brzusznych, nieco w prawo od linii cięcia operacyjnego i poniżej łuku żeberowego. Dwunastnicę, której ciągłość przywrócono zespoleniem koniec do końca, umocowywano dwoma szwami do powłok. Ranę operacyjną zaszywano warstwowo. Wyprowadzano na zewnątrz odcinek dwunastnicy przecinano na brzegu przeciwkrezkowym i po rozprostowaniu przyszywano do tkanki podskórnej

Ryc. 1.

Ryc. 2.

(ryc. 2). Następnie podawano psom atropinę przez okres 5 dni, co hamowało całkowicie wydzielanie soku i pozwalało na szybsze zrośnięcie się wyłonionego odcinka z powłokami.

Sok zbierano cewnikując przewód trzustkowy przez brodawkę widoczną w wyłonionym odcinku dwunastnicy, dokonywano tego za pomocą cienkiego drenu polietylenowego. Drugi koniec drenu umieszczano w jałowej butelce zawierającej roztwór mertiolatu.

Wycinając duży odcinek dwunastnicy wraz z ujściem przewodu nie uszkodzono mechanizmu zwieracza i zazwyczaj czynność jego po operacji była utrzymana. W ten sposób pies nie tracił na zewnątrz soku w okresach między pobieraniem. Sok trzustkowy potrzebny psu do trawienia przedostawał się do dwunastnicy przez przewód trzustkowy mniejszy (*d. Wirsungianus*). Psy, którym jednocześnie podwiązywaliśmy mniejszy przewód trzustkowy czuły się źle, miały biegunkę, stolce tłuszczowe i padały w ciągu kilkunastu dni. Nieodzownym warunkiem długotrwałego utrzymania dobrze funkcjonującej przetoki było obfite odżywianie psa, wysokobiałkowym pokarmem, uzupełnianie niedoborów płynu i elektrolitów oraz zapobieganie zakażeniom.

Wytwarzając przetokę w podany powyżej sposób unika się ciężkich zaburzeń elektrolitowych, które są następstwem stałego wyciekania soku. Pozwala to na utrzymanie czynnej przetoki u psa z bardzo dobrym stanem ogólnym przez kilka miesięcy.

A. Михальски, В. Ольшевски, В. Ровински

СПОСОБ ВЫПОЛНЕНИЯ ДЛИТЕЛЬНОГО НАРУЖНОГО ПАНКРЕАТИЧЕСКОГО СВИЩА У СОБАКИ

Содержание

Авторы описывают методику выполнения панкреатического свища у собаки. Этот способ является модификацией павловского метода. Образуя свищ вышеуказанным способом избегаем тяжелых электролитических расстройств, которые являются последствием постоянного выделения сока. Это позволяет удержать функционирование свища у собаки, с очень хорошим общим состоянием, в течение нескольких месяцев.

A. Michalski, W. Olszewski, W. Rowiński

METHOD OF THE PERFORMANCE OF CHRONIC EXTERNAL PANCREATIC
FISTULA IN DOGS

Summary

Method of performance of the pancreatic fistula in dogs was described. The described manner is a modification of Pavlov's method. Performance of the fistula by this allows to avoid severe electrolytes disturbances, which are the sequela of continuous pancreatic juice loss. Owing to this advantage it is possible to maintain the active fistula in a dog during several months, at which dog's condition remains good.

PIŚMIENNICTWO

1. *Gregory R. A.*: Secretory mechanism of the gastro-intestinal tract. E. Arnold Publ., 1962. — 2. *Nowicki St.*: Powstawanie ostrej martwicy trzustki. Chirurgia Kliniczna, Kraków 1929. — 3. *Speranskaja E. N.*: Metodyka operacji na psach. PZWL, 1955.

Pracę nadesłano: 13. I. 1964 r.

Adres autora: Warszawa, ul. Chałubińskiego 5,
Zakład Chirurgii Doświadczalnej PAN.